

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของจุดประสงค์การเรียน กับความถนัดทางภาษา ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สมมติฐานของการวิจัย

1. รูปแบบจุดประสงค์การเรียนที่ให้แก่นักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาต่างกันจะมีผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. รูปแบบจุดประสงค์การเรียนที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาต่างกัน จะมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2530 ของโรงเรียนชุมชนหมู่บ้านพัฒนา และโรงเรียนศูนย์รวมน้ำใจ จำนวนทั้งสิ้น 160 คน ซึ่งได้จากตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 300 คน ซึ่งผ่านการทำแบบทดสอบความถนัดทางภาษาแล้วสุ่มเข้ากลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ กลุ่มละ 80 คน จากนั้นก็แบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำออกเป็นอย่างละ 4 กลุ่มย่อย โดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย กลุ่มละ 20 คน แต่ละกลุ่มจะได้รับการทดลอง ดังนี้

1. กลุ่มทดลอง ก. ให้จุดประสงค์ทั่วไป
2. กลุ่มทดลอง ข. ให้จุดประสงค์เฉพาะเนื้อหา

3. กลุ่มทดลอง ค. ให้จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
4. กลุ่มทดลอง ง. ไม่ให้จุดประสงค์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบความถนัดทางภาษาระดับประถมศึกษาชื่อ ไทยแลงแควช แอปติจูด เทส (Thai Language Aptitude Test) ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. เนื้อหาบทอ่าน 5 เรื่อง ซึ่งในตอนท้ายของบทอ่านแต่ละเรื่องจะมีข้อความ ซึ่งเป็นแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน เป็นคำถามปรนัย 4 ตัวเลือก
3. รายการจุดประสงค์ทั้ง 3 แบบคือ จุดประสงค์ทั่วไป จุดประสงค์เฉพาะเนื้อหา และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ของบทอ่านทั้ง 5 เรื่อง

วิธีดำเนินการทดลอง

1. กลุ่มตัวอย่างจะได้รับแจกใบรายการจุดประสงค์ตามกลุ่มการทดลองที่ได้รับการลุ่ม เข้าดังที่ได้บอกไปแล้ว
2. กลุ่มทดลอง ก ข ค จะอ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดตามกลุ่มการทดลอง แล้วจึงอ่านบทอ่าน ส่วนกลุ่มทดลอง ง จะอ่านบทอ่านไปเลย โดยให้เวลาอ่าน 20 นาที เท่า ๆ กัน
3. เมื่ออ่านบทอ่านจบแล้ว กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดสัมฤทธิผลในความเข้าใจในการอ่าน เรื่องละ 10 ข้อ ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 10 นาที
4. บทอ่านที่ 2-5 จะทำการทดลองเช่นเดียวกับบทอ่านที่ 1 ในช่วงเวลาต่างกัน ประมาณหนึ่งสัปดาห์ รวมระยะเวลาทดลองทั้งสิ้น 5 สัปดาห์

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปได้ดังนี้คือ

1. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของจุดประสงค์การเรียนรู้กับระดับความถนัดทางภาษาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่ระดับนัยสำคัญ .05 (ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3)

2. นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบจุดประสงค์การเรียนต่างกันมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 (ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3)

3. นักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาต่างกันมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3)

และ เมื่อ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

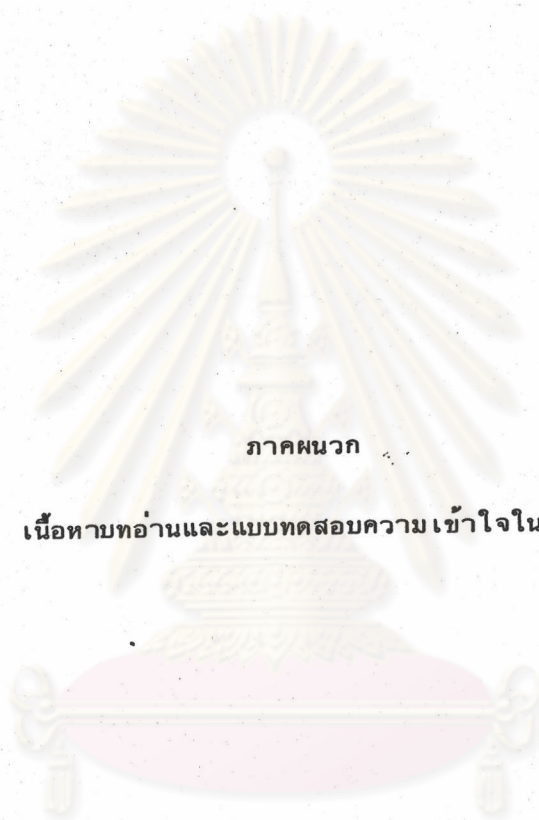
4. นักเรียนที่ได้รับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับจุดประสงค์ทั่วไปและไม่ได้รับจุดประสงค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดังแสดงไว้ในตารางที่ 4)

5. นักเรียนที่ได้รับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับจุดประสงค์เฉพาะ เนื้อหาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ดังแสดงไว้ในตารางที่ 4)

อภิปรายผล

1. เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบจุดประสงค์การเรียนกับความถนัดทางภาษาแล้วพบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบจุดประสงค์การเรียนและความถนัดทางภาษาที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลในความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คือ นักเรียนที่มีความถนัดแตกต่างกัน เมื่อได้รับการให้จุดประสงค์ต่างกันจะมีสัมฤทธิ์ผลในความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า โดยส่วนรวมตัวแปรด้านรูปแบบจุดประสงค์และความถนัดทางภาษามีผลรวมกันต่อสัมฤทธิ์ผลในความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัย เพราะนักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาสูงและมีความถนัดทางภาษาดำ เมื่อได้รับการให้จุดประสงค์ต่างกัน ทำให้สัมฤทธิ์ผลในความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษไปในทางเดียวกันคือ นักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาสูงไม่ว่าจะได้รับจุดประสงค์ประเภทใดหรือไม่ได้รับจุดประสงค์ก็จะมีคะแนนสูงกว่านักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาดำที่ได้รับจุดประสงค์ประเภทต่าง ๆ และไม่ได้รับจุดประสงค์

2. นักเรียนที่ได้รับจุดประสงค์การเรียนต่างกันคือ จุดประสงค์ทั่วไป จุดประสงค์เฉพาะ เนื้อหา จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และไม่ให้จุดประสงค์ ทำให้สัมฤทธิ์ผลในความ

ภาคผนวก

เนื้อหาบทอ่านและแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่แล้วพบว่า การให้จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมจะช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้ด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ยรวมสูงสุดคือ 15.97 ซึ่งอาจเป็นเพราะจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม จะเขียนขึ้นอย่างชัดเจนกว่าจุดประสงค์แบบอื่น ๆ ซึ่งเดวิส (Davise 1976 : 53) ได้กล่าวว่า "รูปแบบของการเขียนจุดประสงค์ที่มีประโยชน์ที่สุดคือ จะต้องแสดงออกมาในรูปที่กำหนดไว้ทั้งชนิดของพฤติกรรมที่หวังจะให้เกิดในตัวนักเรียนและเนื้อหาหรือเรื่องราวของชีวิตที่จะสร้างขึ้นมาจากพฤติกรรมนั้น ๆ" ซึ่งเมื่อพิจารณาส่วนประกอบของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ เมเกอร์ (Mager 1962) ได้กล่าวไว้ว่า จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมจะมีคุณค่ามาก เมื่อประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการคือ ชนิดของพฤติกรรมที่สังเกตได้ เงื่อนไขที่สำคัญที่นักเรียนจะต้องแสดงให้เห็นถึงผลสัมฤทธิ์ และเกณฑ์ที่ใช้ในการกำหนดคุณภาพ มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงประโยชน์ของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมไว้ในทำนองเดียวกันคือ เป็นสื่อความหมายที่จะช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนเข้าใจตรงกัน ซึ่งจะช่วยให้การเรียนเป็นไปโดยง่ายและรวดเร็วขึ้น ครูสามารถเตรียมสถานการณ์วัสดุการสอนได้ตรงเป้าหมายทั้งยังสามารถประเมินผลได้ง่ายและนักเรียนก็สามารถทดสอบความสำเร็จในการเรียนได้เป็นระยะ (Duchstel and Merrill 1973 : 53-54 ; Mager 1963 : 3 ; Popham 1969 : 40)

นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยที่สอดคล้องกันคือ คอนลอน (Conlon 1970 : 2245-A) เพน (Payne 1973 : 3428-A) ฮัชและลอง (Huch and Long 1973 : 40-41) แบสเซ็ทส์ (Bassett 1973 : 12-16) และกาเบล (Gabel 1978 : 7110-A) ที่พบว่า เมื่อได้รับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมจะทำให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่าไม่ได้รับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และจากผลงานวิจัยของ ดาลิส (Dalis 1970 : 39) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับจุดประสงค์ที่เด่นชัด จะทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับจุดประสงค์กว้าง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง และกลุ่มที่ได้ข้อความสั้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไมลส์ (Miles 1976 : 2720-A) และเบญจกุล ศิริพรหม (2524 : 57-60) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับจุดประสงค์ทั่วไปและไม่ได้รับจุดประสงค์

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมแล้วจะทำให้มีคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนดีกว่าการได้รับการให้ จุดประสงค์แบบอื่น ๆ และไม่ได้รับจุดประสงค์ แสดงว่าจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมมีคุณค่า และมีประโยชน์สำหรับการ เรียนการสอนซึ่งจะช่วยทำให้นัก เรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. การให้จุดประสงค์การเรียนรูปแบบต่าง ๆ ในการสอนความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษแก่นัก เรียนที่มีความถนัดทางภาษาต่างกัน ทำให้สัมฤทธิ์ผลในความ เข้าใจใน การอ่านแตกต่างกัน ซึ่งครูสอนภาษาอังกฤษน่าจะนำการให้จุดประสงค์การเรียนไปใช้ในการ สอนภาษาอังกฤษ ซึ่งจากการวิจัยพบว่า การให้จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมจะให้สัมฤทธิ์ผลทาง การ เรียนดีที่สุด ดังนั้น เพื่อช่วยให้สัมฤทธิ์ผลในความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนัก เรียน ดีขึ้น ครูสอนภาษาอังกฤษควรจะได้ นำเอาการให้จุดประสงค์ เชิงพฤติกรรมก่อนการอ่านบทอ่าน ไปใช้ในการสอนวิชานี้

2. ควรจะมีการศึกษา เพิ่ม เต็ม เกี่ยวกับจุดประสงค์ เฉพาะ เนื้อหาและจุดประสงค์ เชิงพฤติกรรมว่าการให้จุดประสงค์แบบใดจะมีผลต่อความคงทนในการจำได้ดีกว่า

3. ควรจะมีการวิจัยที่ เกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของจุดประสงค์การเรียน ที่มีผลต่อลักษณะของผู้เรียนด้านอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ระดับสติปัญญาหรือความถนัดทางภาษา เช่น นักเรียนที่มีแบบการคิดต่างกัน เป็นต้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย